

MADELEINE L'ENGLE

VIETOR VO DVERÁCH

STRUNY ČASU II

VIETOR VO DVERÁCH

VIETOR VO DVERÁCH

Madeleine L'Engle

slovar

Copyright © by Crosswicks, Ltd.
Translation © Kristína Horková 2018
Cover © František Hříbal 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3165-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie
Z anglického originálu *Madeleine L'Engle: A Wind in the Door*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Square Fish, New York 2007,
preložila Kristína Horková.
Zodpovedná redaktorka Františka Gibalová
Návrh obálky František Hříbal
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

„Ach, synovec môj,
odtiaľ teda vietor fúka!“
riekol kráľ Artuš.

SIR THOMAS MALORY

Artušova smrť

PRVÁ KAPITOLA

Charlesove draky

„V zeleninovej záhrade dvojčiek sú draky.“

Meg Murryová, ktorá sa práve vrátila zo školy, vytiahla hlavu z chladničky, kde hľadala niečo pod zub, a pozrela na svojho šesťročného brata. „Prosím?“

„V zeleninovej záhrade dvojčiek sú draky. Alebo aspoň boli. Teraz sa presunuli na severnú pastvinu.“

Meg neodpovedala – keď Charles Wallace povedal niečo divné, neoplatilo sa mu odpovedať príliš rýchlo – a vrátila sa k chladničke. „Asi si dám hlávkový šalát a rajčiny ako zvyčajne. Hoci som hľadala niečo nové, iné, vzrušujúce.“

„Počula si ma, Meg?“

„Áno, počula. Dám si pečeňovú paštétu a tavený syr.“ Vzala všetky ingrediencie na sendvič a fľašu mlieka a položila ich na kuchynský stôl. Charles Wallace trpezlivo čakal. Pozrela sa naňho a úzkostlivo sa zamračila. Nepáčilo sa jej, že mu na kolenách modrých

džínsov pribudli ďalšie diery, na tričku má stopy zažratej špiny a na lícnej kosti pod ľavým okom tmavnúcu modrinu. „Fajn, kde ťa prepadli starší chalani tentoraz? Na školskom dvore alebo hneď ako si vystúpil z autobusu?“

„Meg, ty ma nepočúvaš.“

„Náhodou ma trápi, že si v škole len dva mesiace a neprešiel ani týždeň, aby si sa nevrátil dobytý. No nečudujem sa, ak aj tam rozprávaš o drakoch v záhrade, alebo kde to vlastne majú byť.“

„Nerozprávam. Nepodceňuj ma. Zbadal som ich, až keď som prišiel domov.“

Vždy keď Meg niečo veľmi trápilo, hnevala sa. Teraz sa zamračila na sendvič. „Mama mohla kúpiť radšej rozťierateľný syr. Tento sa pretláča priamo cez chlieb. Kde vlastne je?“

„V laboratóriu. Robí nejaký experiment. Mám ti odkázať, že sa nezdrží dlho.“

„Kde je otec?“

„Volal mu L. A., musel na pár dní odísť do Washingtonu.“

Podobne ako draky v záhrade, aj otcove návštevy Bieleho domu boli niečo, čo bolo lepšie v škole nespomínať. No na rozdiel od drakov boli tieto návštevy reálne.

Charles Wallace vycítil Megine pochybnosti. „No ja som ich videl, Meg, tie draky. Dojedz sendvič a pod' sa sama presvedčiť.“

„Kde sú Sandy a Dennys?“

„Na futbalovom tréningu. Nepovedal som o tom nikomu, len tebe.“ Zrazu znel smutne a oveľa mladšie než na svojich šesť rokov: „Kiežby prišiel tvoj školský autobus skôr. Čakal som na teba celé veky.“

Meg sa vrátila k chladničke po šalát. Spravila to len preto, aby získala čas všetko si rýchlo premyslieť, hoci sa nemohla spoliehať na to, že ju Charles Wallace neprekukne tak, ako keď predtým odhalil jej pochybnosti o drakoch. Netrúfala si ani hádať, čo tam mohol vidieť. Bola si však úplne istá, že niečo videl, niečo veľmi nezvyčajné.

Charles Wallace ju potichu pozoroval, ako dokončuje sendvič, opatrne spája plátky chleba a krája ich na rovnaké časti. „Zaujímalo by ma, či aj pán Jenkins niekedy videl draka.“

Pán Jenkins bol riaditeľom školy a Meg s ním už mala do činenia. Ani nedúfala, že by pána Jenkinsa zaujímalo, čo sa stalo Charlesovi Wallaceovi, alebo že by bol ochotný zasiahnuť do toho, čomu hovorí „normálne demokratické postupy“. „Pán Jenkins verí v zákon džungle,“ povedala s plnými ústami. „Nežijú draky náhodou aj v džungli?“

Charles Wallace dopil pohár mlieka. „Nečudujem sa, že z geografie vždy vyletiš. Prestaň rozprávať a dojedz už ten sendvič. Poďme sa pozrieť, či sú ešte tam.“

Prešli trávnikom s Fortinbrasom v päťách. Tento obrovský čierny skoro-labrador už veselo ňuchal a snoril v za-

nedbaných jesenných pozostatkoch rebarborového políčka. Meg zakopla o kovový oblúk z kroketového setu a podráždene zanaďavala, no iba sama na seba, pretože práve ona upratovala bránky a kladivká po poslednej hre, a na túto zabudla. Kroketoé ihrisko oddeľoval od Sandyho a Dennysovej zeleninovej záhrady nízky živý plot tvorený dráčovými kríkmi. Fortinbras kríky preskočil a Meg automaticky zvolala: „Do záhrady nie, Fort!“ Na čo sa veľký pes stiahol spomedzi hriadok kapusty a brokolice. Dvojičky boli na svoje organické plodiny právom hrdé. Predávali ich, a tak si zarábali na vreckové.

„Drak by túto záhradu obrátil hore nohami,“ poznamenal Charles Wallace a viedol Meg hriadkami zeleniny. „Myslím, že si to uvedomil, pretože zrazu tam tak akosi nebol.“

„Čo myslíš tým *tak akosi* tam nebol? Buď tam bol, alebo tam nebol.“

„Bol tam, a keď som sa prizrel bližšie, už tam nebol, a tak som ho nasledoval – vlastne som nenasledoval jeho, pretože bol omnoho rýchlejší ako ja, takže som len išiel po jeho stopách. Smeroval k ľadovcovým skalám na severnej pastvine.“

Meg zachmúrene hľadela na záhradu. Charles Wallace ešte nikdy neznel tak nedôveryhodne.

„Poďme,“ povedal a prešiel popri vysokých snopoch kukurice, na ktorých viselo už len zopár vysušených klasov. Za kukuricami chytali slnečnice posledné šik-

mé lúče popoludňajšieho slnka a zlatými tvármi odrážali ich žiaru.

„Si v poriadku, Charles?“ spýtala sa Meg. Charles zvyčajne nestrácal kontakt s realitou. Potom si všimla, že dýcha ťažka, akoby utekal, pritom ani nekráčali príliš rýchlo. Bol bledý a na čele sa mu leskli kropaje potu, akoby sa presilil.

Nepáčilo sa jej, ako vyzerá, a zatiaľ čo si razila cestu bujnou úrodou tekvic, myslou sa vrátila späť k pochybnému príbehu o drakoch. „Charles, kde si videl tie... draky?“

„Krádeľ drakov, hordu drakov, celý huf drakov,“ vyhrkol Charles Wallace. „Zbadal som ich, keď som prišiel zo školy. Mama bola pri pohľade na mňa zhrozená, pretože som vyzeral strašne. Z nosa mi ešte stále tiekla krv.“

„Aj ja som zhrozená.“

„Meg, mama si myslí, že ide o niečo viac, ako len o otlkanie staršími chalanmi.“

„O čo viac?“

Charles Wallace nezvyčajne nemotorne a ťažka preliezol nízky múrik, čo ohraničoval sad. „Nevládzem.“

„Prečo? Prečo to mama povedala?“ spýtala sa Meg zostra.

Charles sa pomaly predieral vysokou trávou. „*Nepovedala* to. No je to ako radar, ktorý na mňa pípá.“

Meg kráčala vedľa neho. Na svoj vek bola vysoká a Charles Wallace bol zase na ten svoj nízky. „Niekedy si želám, aby si radarové signály nevnímal tak citlivo.“

„Nepomôžem si, Meg. Nerobím to úmyselne. Jednoducho sa to deje. Mama si myslí, že so mnou niečo nie je v poriadku.“

„Ale čo?“ takmer skríkla.

Charles Wallace prehovoril veľmi potichu. „Neviem. Ale je to dosť zlé na to, aby jej starosti pípali jasne a hlasno. Viem, že sa niečo deje. Už aj takáto prechádzka po sade ma unaví, a tak by to nemalo byť. Nikdy to tak nebolo.“

„Kedy sa to začalo?“ spýtala sa Meg ostro. „Minulý víkend, keď sme boli na prechádzke v lese, si bol úplne v poriadku.“

„Ja viem. Celú jeseň som bol tak trochu unavený, no posledný týždeň sa to zhoršovalo a dnes je to oveľa horšie ako včera. No tak, Meg! Len sa neobviňuj, že si si to nevšimla.“

Presne to práve Meg robila. Ruky mala od paniky studené.

Snažila sa svoj strach potlačiť, pretože Charles Wallace videl do svojej sestry ešte lepšie než do mamy. Zdvihol jablko, ktoré na zem zhodil victor, skontroloval, či v ňom nie sú červíky, a zahryzol doň. Ani letné opálenie mu nezamaskovalo bledosť a kruhy pod očami. Prečo si to nevšimla? Pretože nechcela. Jednoduchšie bolo zvaliť Charlesovu bledosť a letargiu na jeho problémy v škole.

„Prečo mama nezavolá doktora, aby ťa prehliadol? Myslím skutočného doktora.“

„Zavolala.“

„Kedy?“

„Dnes.“

„Prečo si mi o tom nepovedal skôr?“

„Viac ma zaujímali draky.“

„Charles!“

„Bolo to ešte predtým, než si prišla zo školy. Doktor-
ka Louise prišla za mamou na obed, čo aj tak teraz robí
dost' často... “

„Viem. Pokračuj.“

„Keď som prišiel zo školy, prehliadla ma od hlavy po
päty.“

„Čo povedala?“

„Takmer nič. Neviem jej čítať myšlienky ako mame. Je
ako vtáčik, ktorý si čviriká, no pritom vieš, že jej bystrá
mysel po celý čas pracuje na úplne inej úrovni. Vie ma
veľmi dobre blokovat'. Zistil som len to, že si myslí, že
mama môže mať pravdu – nech už je to čokoľvek. A že
budú v kontakte.“

Prešli na koniec sadu, kde Charles Wallace opäť vy-
liezol na múrik a postavil sa naň. Hľadel na neobrábanú
pastvinu, na ktorej sa kopili hromady ľadovcových skál.
„Sú preč,“ povedal. „Moje draky sú preč.“

Meg si stala na múrik vedľa brata. Okrem slnkom vy-
blednutej trávy, ktorá sa knísala vo vetre, a dvoch vy-
sokých skál, ktoré v neskorom večernom svetle chytali
fialový nádych, tam nebolo nič vidieť. „Si si istý, že to
neboli len skaly, tieň alebo niečo iné?“

„Pripomínajú ti skaly alebo tieň draky?“

„Nie, ale...“

„Meg, boli hneď vedľa skál, tak nejak schúlené na kope. Videl som krídla, stovky krídel, a oči, ktoré sa medzi nimi otvárali a zatvárali, a dym s malými ohnivými explóziami. Varoval som ich, nech nezapália pastvinu.“

„Ako si ich varoval?“

„Prehovoril som k nim. Nahlas. A oheň prestal.“

„Išiel si k nim bližšie?“

„Nepripadalo mi to múdre. Stál som na tomto múriku a dlho som ich pozoroval. Neustále rozprestierali a sťahovali krídla a akoby na mňa všetky tie oči žmurkali. Potom sa všetky pritúlili k sebe a uložili sa na spánok. Tak som išiel domov, kde som na teba počkal. Meg! Ty mi neveríš.“

„Nuž, tak kde potom zmizli?“ spýtala sa priamo.

„Doteraz si mi vždy verila.“

Opatrne odvetila: „Nejde o to, že by som ti neverila.“ Určitým zvláštnym spôsobom mu aj verila. Možno nie to, že videl skutočné draky – no Charles Wallace si nikdy nemýlil fakty s predstavami. Nikdy predtým tak výrazne neoddeľoval realitu od ilúzie. Pozrela na brata a zbadala, že na ufúľanom tričku má oblečenú miki-nu. Ruky si ovinula okolo tela, striasla sa a hoci jej bolo clekom teplo, povedala: „Asi si pôjdem domov vziať kabát. Počkaj tu. Nebudem dlho. Ak by sa draky vrátili...“

„Podľa mňa sa vrátia.“

„Tak ich tu chvíľu zdrž. Budem sa ponáhľať, ako len budem vládvať.“

Charles Wallace na ňu vyrovnane pozrel. „Myslím, že mama nechce, aby ju teraz niekto vyrušoval.“

„Nebudem ju vyrušovať. Idem si len po kabát.“

„Fajn, Meg,“ vzdychol si.

Nechala ho sedieť na múriku, pozorovať dva obrovské nánosy ladovcových skál a čakať na svoje draky, alebo čokoľvek si myslel, že videl. Veľmi dobre vedel, že Meg išla späť domov porozprávať sa s ich mamou, no pokiaľ to nepriznala nahlas, mala aspoň trochu pocit, že sa jej podarilo uchrániť brata pred svojimi starosťami.

Vtrhla do laboratória.

Mama sedela na vysokej laboratórnej stoličke, no nehľadela do mikroskopu pred sebou, ani si nič nezapisovala na papieri, ktoré mala položené na kolenách. Len zamyslene sedela. „O čo ide, Meg?“

Začala jej hovoriť o Charlesovom táraní o drakoch, o tom, že ešte nikdy takto nepodľahol sebaklamu, no keďže jej o tom Charles Wallace nepovedal sám, cítila sa ako zradkyňa, keď jej to povedala ona, hoci Charlesovo mlčanie mohlo byť spôsobené aj prítomnosťou doktorky Louise.

Mama trochu netrpezlivo zopakovala: „O čo ide, Meg?“

„Čo sa deje s Charlesom Wallaceom?“

Pani Murryová položila podložku s papiermi na laboratórny pult vedľa mikroskopu. „Opäť mal v škole problémy so staršími chlapcami.“

„Nemyslím to.“

„Čo teda myslíš, Meg?“

„Povedal, že si kvôli nemu zavolala doktorku Colubrovú.“

„Louise prišla na obed, tak som si povedala, že by sa naňho mohla pozrieť.“

„A?“

„A čo, Meg?“

„Čo je s ním?“

„Nevieme, Meg. Zatiaľ nevieme.“

„Charles vraví, že si oňho robíš starosti.“

„To je pravda. Ty snáď nie?“

„Áno. No myslela som si, že to súvisí len so školou. Teraz si to už nemyslím. Zadržal sa, len čo sa prešiel sadom. A je príliš bledý. A vymýšľa si. Okrem toho vyzerá... nepáči sa mi, ako vyzerá.“

„Ani mne.“

„O čo ide? Čo sa s ním deje? Je to vírus alebo niečo podobné?“

Pani Murryová zaváhala. „Nie som si istá.“

„Prosím, mami, som dosť stará na to, aby som vedela, či sa s Charlesom Wallaceom niečo deje.“

„Nie som si istá, čo sa s ním deje. Ani Louise. Ak zistíme niečo konkrétnejšie, poviem ti to. Sľubujem.“

„Neskrývaš predou mnou niečo?“

„Meg, je zbytočné hovoriť o niečom, čím si nie som istá. O pár dní budem múdrejšia.“

Meg si nervózne prepletla ruky. „Naozaj si dosť ustarostená.“

Pani Murryová sa pousmiala. „Ako všetky mamy. Kde je teraz?“

„Och, nechala som ho na kamennom múriku, povedala som, že si idem po kabát. Musím bežať späť, inak si bude myslieť...“ Ani nedokončila vetu a vystrelila z laboratória, z vešiaka v komore schmatla kabát a bežala cez trávnik.

Keď prišla k Charlesovi Wallaceovi, našla ho sedieť na múriku presne tak, ako keď odchádzala. Po drakoch nebolo ani stopy.

V skutočnosti nečakala, že by sa nejaké objavili. Napriek tomu bola sklamaná a jej obavy o Charlesa sa mierne prehĺbili.

„Čo vravela mama?“ spýtal sa.

„Nič.“

Upriamil na ňu svoje veľké modré oči, akoby nimi videl priamo do duše. „Nespomínala mitochondrie? Alebo farandoly?“

„Fara... čo? Prečo by mala?“

Gumenými podrážkami tenisiek kopol do múrika, pozrel na Meg, no neodpovedal.

Meg nástojila. „Prečo by mala mama spomínať mitochondrie? Nespôsobili ti práve ony – vlastne rozprávanie o nich – problémy hneď v prvý deň v škole?“

„Nesmierne ma zaujímajú. A draky tiež. Škoda, že sa ešte nevrátili.“ Očividne sa snažil zmeniť tému. „Počkajme tu na ne ešte chvíľku. Radšej by som hocikedy čelil zopár drakom, než deckám na školskom dvore.“

Ďakujem, že si kvôli mne išla za pánom Jenkinsom, Meg.“

Maloby to byť obrovské a temné tajomstvo. „Odkiaľ to vieš?“

„Viem.“

Meg zvesila plecيا. „Aj tak to príliš nepomohlo.“ V skutočnosti v to ani nedúfala. Pán Jenkins bol dlhé roky riaditeľom veľkej okresnej strednej školy. Keď ho v septembri presunuli na malú základnú školu, oficiálny dôvod znel, že škola potrebovala zlepšenie, a jediný, kto jej v tom mohol pomôcť, bol pán Jenkins. Kolovali však chýry, že nedokázal zvládnuť divokých jedincov na strednej škole. Meg pochybovala, že by dokázal zvládnuť hocikoho a hocikde. Navyše bola úplne presvedčená, že Charlesovi Wallaceovi by nerozumel a ani by sa mu nepáčil.

V to ráno, keď sa Charles Wallace vybral do prvého ročníka, bola Meg oveľa nervóznejšia než on. Na posledných hodinách sa nevedela sústrediť, a keď sa vyučovanie konečne skončilo, vyšla na kopec, kde bývali, a brata našla s opuchnutou a krvácajúcou hornou perou a so škrabancom cez celé líce. Vtedy ju prepadol pocit nevyhnutnosti a pálčivej zúrivosti. Charlesa Wallacea vždy považovali za čudáka, ktorý to nemá v hlave celkom v poriadku. Keď bola Meg na pošte alebo kupovala v obchode vajíčka, často zachytila úryvky rozhovorov: „Najmladšie dieťa Murryových je divné.“ „Hovorí sa, že múdri ľudia majú často hlúpe deti.“ „Vraj nevie ani rozprávať.“

Bolo by to jednoduchšie, keby bol Charles Wallace naozaj hlúpy. Ale nebol a tiež mu príliš nešlo predstieranie, že toho nevie viac ako ostatní šesťroční spolužiaci z triedy. Už len jeho slovná zásoba hrala proti nemu. V skutočnosti začal rozprávať dosť neskoro, no hneď začal celými vetami, bez akéhokoľvek detského blabotania. Pred cudzími prehovoril len málokedy – čo bol dôvod, prečo ho považovali za nemého, a zrazu sa zjaví v prvom ročníku a rozpráva ako – ako jeho rodičia alebo sestra. Sandy a Dennys vychádzali so všetkými. Nečudo, že Charlesa v škole neznášali. Všetci si mysleli, že bude pozadu, no on rozprával ako chodíca encyklopédia.

„Tak deti,“ usmievala sa učiteľka na húf nových prváčikov, ktorí na ňu v to ráno hľadeli, „teraz chcem, aby mi každý z vás o sebe niečo povedal.“ Pozrela sa na svoj zoznam. „Začnime s Mary Agnes. Ktorá je Mary Agnes?“

Dievčatko s chýbajúcim predným zubom a vlasmi vo farbe slamy zapletenými do vrkočov prehlásilo, že býva na farme a má vlastné sliepky, ktoré v to ráno zniesli sedemnást vajec.

„Veľmi *dobré*, Mary Agnes. Teraz sa pozrime na teba, Richard, volajú ťa Dicky?“

Postavil sa malý tučný chlapec, ktorý sa knísal a uškie-
ral od ucha k uchu.

„Čo nám o sebe povieš *ty*?“

„Chlapci nie sú ako dievčatá,“ povedal Dicky. „Chlapci sú iní, aha, pozrite...“